

[Estrup]

Jeg vil gerne starte med at glæde mig over, at vi her har et par lovforslag, som faktisk har et komfortabelt flertal, og uanset at fru Ruth Olsen mente, at det var synd for kartoflerne at komme i denne gryde, så synes jeg, at det er prisværdigt og glædeligt, at SF stemmer for forslagene. Jeg synes også, at den begrundelse, som SF giver, nemlig at dette fører til faldende huspriser, er en begrundelse, jeg kan tilslutte mig.

Derudover finder vi, at den stramning, der her er tale om, er nødvendig både af hensyn til en aktuel ophedning i bygge- og anlægssektoren, og fordi det er nødvendigt at sikre en større opsparing i almindelighed i boligfinansiering. Det er to gode grunde, og derfor er vi ikke i tvivl om, at sigtet med disse to lovforslag er rigtigt.

Vi har derimod større vanskeligheder ved at bedømme virkningen. Vi er ret overbeviste om, at dette er en ganske kraftig stramning, og kan måske også tvivle lidt med hensyn til, om det fald på 15-16 pct., som man har skønnet fra regeringens side som virkningen på byggeaktiviteten, kunne gå hen og blive større i 1987 og 1988.

Hvis det er rigtigt, bliver der altså behov for at genvurdere det, vi har lavet, og i så fald har vi overdoseret. Men man må nok sige, at vi i øjeblikket har at gøre med så nyt territorium, at det er svært at komme med et virkelig kvalificeret skøn.

Vi har altså den opfattelse, at der er tale om en væsentlig stramning og en nødvendig stramning, men dermed også noget, som betyder, at vi ikke har behov for yderligere stramninger i den kommende overskuelige tid.

Derfor vil jeg gerne med det samme sige, at det for os betyder, at der ikke er nogen begrundelse for at udnytte den bemyndigelse, som boligministeren har til at overføre 10 pct. af kvoterne. Vi går ud fra, at boligministeren derfor med den baggrund, som nu ligger i det, jeg har sagt her, vil administrere kvoterne sådan, at de faktisk bliver fuldt udnyttet.

Vi har haft lange forhandlinger om hovedessensen og hovedprincipperne i denne lovgivning, og overskrifterne har jo hyppigt været: »Kartofler kontra gulerødder«. Jeg tror nok, man kan sige på Det Radikale Venstres vegne, at vi gerne havde set, at grønsagsmikset havde set lidt anderledes ud. Vi

havde foretrukket, at der var tale om en større grad af privat opsparing og en mindre grad af offentlig opsparing i form af afgifter hos finansministeren.

Vi må nok til en vis grad frygte, med den sammensætning, vi nu har fået, at folk for hyppigt vil vælge at betale afgiften i stedet for at gå ind i en ordning med en større løbende opsparing. Et af de punkter, hvor man kan frygte dette, er jo ikke mindst restfinansieringen.

Det er vores opfattelse, at regeringen i hele dette spørgsmål om, hvordan man skal lægge vægten mellem afgifter og egentlig privat opsparing, hælder meget til en lidt foreldet form for pædagogik, den, der består i, at man hellere skal bruge spanskrøret end belønningen. Vi har i Det Radikale Venstre den opfattelse, at man ikke kan tæve sig til en større privat opsparing og et lavere forbrug.

Derfor er vi ikke ganske tilfredse med sammensætningen og synes måske nok, at regeringen har valgt i højere grad, at det skal gøre ondt, før det kan gøre godt, og at vi altså først skal have nogle afgifter – og så opsparing senere.

Men den samlede virkning går i den rigtige retning; så må vi jo kigge på doseringen, når vi ser, hvordan det virker, og eventuelt ændre det efterfølgende.

Undervejs har der været en del uafklarede problemer, herunder ikke mindst lovforslag nr. L 12, § 1. Jeg tror, vi efterhånden har fundet ud af, hvordan den skal forstås, at denne § 1 altså ikke har noget med realkreditlignende lån at gøre, og at den ikke gælder for lån til erhvervsdrivende. Det har hjulpet noget på vores opbakning af den. Vi går nu ud fra, at industriministeren vil sikre, at Bank- og Sparekassetilsynet fastlægger nogle regler, således at det er muligt for det enkelte pengeinstitut faktisk at administrere den sondring, der nu skal til med hensyn til, hvem der skal have de strammere lånebestemmelser i § 1.

Derudover vil jeg gerne føje til som noget generelt omkring lovforslag nr. L 12, at vi jo har brug for, at regelsættet omkring realkreditlignende lån faktisk bliver en hel parallel til de egentlige realkreditlån. Hermed tænker jeg ikke bare på det, vi nu lovgivningsmæssigt har bygget ind, men også på den måde, som tilsynet med de institutter, som kan udstede realkreditlignende lån, faktisk kommer